

HET BEGRAVEN LAND

CYN BALOG

B HET E GRAVEN LAND

C Y N B A L O G

Het begraven land
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Cyn Balog

Oorspronkelijke titel: *Buried*

Vertaling: Anoeck Kessels

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman & Michael Mandersloot

Tweede uitgave juli 2022

ISBN 9789492585905

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het beste aan deze plek is toch wel dat ik niet ver hoeft te gaan als ik moet overgeven. Als ik me omdraai, bevind ik me op spuugafstand van de wc of de gootsteen. Ik heb nog keuze ook, wat een luxe. Het water is hier bruin van kleur en het maakt niet uit of ik het doorslik of dat het weer uit me komt; het smaakt net zo slecht. Het is in ieder geval nat. Dat is iets positiefs. Nou nee, eerder iets geruststellends.

Als ik lig, steken mijn tenen uit over de rand van de stretcher en kom ik tegen de zware metalen deur aan. Aan de andere kant van de stretcher schampt mijn kruin de betonnen muur. Volgens mij ben ik nog nooit “lange slungel” genoemd en ik heb zelfs het idee dat ik vrij klein van stuk ben. Maar deze kamer zorgt ervoor dat ik me reusachtig voel. De stretcher is wat gammel, maar ik mag van geluk spreken dat ik niet op de grond hoeft te liggen. Ik heb zelfs een deken, al is die niet bepaald dik genoeg om de koude rillingen tegen te gaan die ik heb door mijn dunne kleren. Ik heb tenminste iéts. Er zijn ergere plekken om te slapen.

Denk ik.

Niet dat ik me veel kan herinneren.

Oké. Niet dat ik me iets kan herinneren.

Behalve het zwakke schijnsel van het peertje aan het plafond en een groen lichtje dat te zien is op een schijf tegen de muur net boven de deur, is het donker. Het groene lichtje houdt me voortdurend bezig en zorgt vaak voor de nodige ergernis. Soms word ik wakker en is het oranje. Soms knippert het oranje. Misschien dat hetzelfde ook in andere kleuren gebeurt. Dat is waarom ik er maar naar blijf staren en mezelf afvraag wat het licht hierna zal gaan doen; welke verrassingen het nog meer in petto heeft.

Ik denk niet dat het licht zonder enige reden van kleur zou veranderen en zou knippen, of wel?

Maar ik denk er niet veel over na. Elke keer als ik zulke dingen probeer uit te vogelen, word ik moe.

Waarschijnlijk slaapt iedereen nu. Maar misschien ook niet. De dag gaat hier ongemerkt over in de nacht en de nacht in de dag. Hoe hard ik ook probeer om alles te onthouden wat door mijn hoofd spookt, ik vergeet het telkens weer. Zo komt er ook iets met cijfers voorbij; iets wat “de tijd” wordt genoemd, alsof ik zou moeten weten wat daarmee wordt bedoeld, maar ik heb geen idee. Het zijn gewoon cijfers. Dus ik krijg ontbijt voorgeschoteld als ik avondeten verwacht en word op pad gestuurd om te gaan bewegen als ik lekker lang wil slapen.

Nacht. Dag. Ik mis het felle, warme licht van de zon. Het licht hier, op de zeldzame momenten dat ik het al krijg, is of te zwak of zó fel en wit dat het gewoon pijn doet aan mijn ogen. De binnenplaats van het Hof heeft ramen, die van glas zijn, maar als je er doorheen kijkt, zie je niets anders dan duisternis. Op mijn kamer is het eigenlijk altijd donker. En altijd ijskoud.

De muren maken hier constant een zoemend geluid, waardoor het lijkt alsof ze ergens tegen protesteren. Soms fantaseer

ik dat ze geheimen tegen me fluisteren. Maar geheimen over mijn verleden hebben ze me tot nu toe nog niet verteld. Het lijkt daarom alsof mijn leven hier is begonnen.

Eindigen zal het hier niet. Althans, als ik mag geloven wat de dokter zegt.

Op dit soort momenten luister ik naar het gezoem van de muren en probeer ik me te herinneren wat ik hiervóór deed. Voordat ik hier terechtwam. Ik heb het idee dat mijn leven hiervoor geen pretje moet zijn geweest. Hoe kan ik anders tevreden zijn met twee plekken om over te geven, water dat bruin is en een koude cel met een gammele stretcher?

Ik weet dat er betere plekken bestaan. Ik heb ze gezien. Kon ik me maar herinneren waar.

Er verschijnt een vrouw in de deuropening. Greta. Ja, dat is hoe ze heet. Ze is overduidelijk iemand met een andere definitie van "luxe" dan ik. Ze is vrolijk en draagt een fel oranje shirt onder haar witte jas. Ze is heel schoon en ruikt lekker naar wilde bloemen. Haar geur inademen is daarom het enige wat ik zou willen doen. Ik weet zeker dat ze denkt dat ik gek ben als ik haar geur weer eens sta te inhaleren, maar op deze plek zijn er zóveel dingen die walgelijk ruiken. Waaronder ook ikzelf. Ik ruik naar chemicaliën: een penetrante, vieze geur die mijn neusvleugels laat prikkelen. Greta bestudeert haar nagels, die me aan de klauwen van de wolf in *Roodkapje* zouden doen denken als ze niet bloedrood en wonderbaarlijk mooi waren. Maar ondanks dat roepen haar nagels bepaalde associaties bij me op en zie ik beelden voor me van iemands keel die wordt opengescheurd en doorgesneden. Ze maakt haar haren vast, die als een scheve toren op haar hoofd staan. Haar lippen heeft ze rood gestift en die passen daardoor goed bij de rest.

‘Hoi. Goed geslapen?’ Ze wacht niet op een reactie. ‘De dokter heeft nu tijd om je te ontvangen.’

Nog voordat ik kan opstaan, loopt ze al naar de gang. Ik heb

het gevoel dat ze me altijd een paar stappen voor is. Achter haar aan strompel ik de gang op, die een gewelfd plafond heeft en er daardoor uitziet als een ondergrondse tunnel of een smalle grot. De gang is smal, benauwend en donker, natuurlijk. Ze gaat me voor op haar heel hoge hakken en in mijn blauwe, fluffy sokken loop ik al strompelend achter haar aan. De antislipnoppen onder mijn sokken zorgen ervoor dat ik niet uitglijd op de spiegelgladde vloeren. Mijn pluizige sokken houden mijn voeten lekker warm, zelfs als ik het voor de rest koud heb.

Vergeet alles wat ik eerder heb gezegd. Mijn pluizige sokken zijn het beste aan deze plek. Geen twijfel over mogelijk. Kleding voor aan je voeten. Wat een geweldig idee.

Ik sjok de gang door en heb het gevoel dat ik betonblokken aan mijn voeten heb hangen. Om de paar stappen blijf ik even staan om tegen de muur aan te leunen en uit te rusten. Ik ken deze route. Ik heb het gevoel dat ik hier veel vaker heb gelopen. Hoe zou ik anders weten dat ik drieënveertig stappen moet zetten, langs twaalf deuren moet lopen en een kleine trap op moet om in een andere kamer te komen, die niet veel groter is dan die van mij en ook nog eens net zo leeg? Dokter Belarus zit aan een klein, wit bureau en houdt zijn handen ineengevouwen voor zich. Hij is klein, mager en heeft zilverkleurig haar, vergelijkbaar met de kleur van glanzend metaal, dat voor zijn ogen valt. Hij is zo schoon dat zijn huid glinstert, net als het water van de oceaan bij zonsopgang.

Hij is een vat vol tegenstrijdigheden. Ondanks zijn zilverkleurige haren ziet hij er jong uit; misschien nog wel jonger dan ik. Ik heb alleen geen idee hoe iemand die er bijna net zo jong uitziet als ik, zoveel aanzien kan hebben als dokter Belarus. De rest van het medisch personeel dat op de afdeling werkt, luistert als hij aan het woord is; hij hoeft maar iets te zeggen en ze rennen al en ga zo maar door. Hij is de grote

man hier, hun leider, hun koning.

Als ik er echt goed over nadenk, word ik moe. En als ik al mijn tijd zou besteden aan het oplossen van alle mysterieuze dingen die hier gebeuren, zou ik nooit mijn bed uitkomen.

Hij is een genie. Ja, dat is wat ze over hem zeggen. Een genie. Hij heeft ongekend veel talent en beschikt over gaven zoals niemand anders die heeft.

Fijn voor hem.

‘Hoi,’ zegt hij. Zijn stem is zacht, krachtig en jeugdig, net als de rest van zijn uiterlijkheden. Behalve zijn ogen; die schitteren niet alsof ze nieuw zijn. Zijn ogen zien er namelijk oud en troebel uit. Misschien is dat wel het gevolg als je over veel kennis beschikt. Hij is trouwens wel knap voor een briljante dokter die veel te veel vragen stelt.

‘Patiënt 47?’

Dat ben ik. Goeie ouwe vier-zeven. Ik hoor die benaming zo vaak dat het een van de weinige dingen is die ik nooit vergeet.

Ik zit in de stoel voor hem en peuter aan het litteken op mijn arm. De huid is wat rimpelig, bruin van kleur en heeft groefjes. Het litteken zit als een soort armband om de hele bovenkant van mijn onderarm heen.

Hij ziet dat ik eraan pulk. Hij ziet alles. ‘Als je er niet meer aanzit, zal je litteken met de tijd vervagen. Maar als je zo doorgaat, heb je kans dat de wond opnieuw opengaat.’

Is het raar dat ik het litteken ergens wel mooi vind? De huid van mijn arm is al zo bleek en egaal dat die verder niet echt interessant is. Hij past ook niet bij mijn andere arm of bij de rest van mijn lichaam, dat vol sproeten en littekens zit. Door het litteken lijkt deze arm weer net iets meer van mij.

‘Hoe voelt het?’

Ik staar ernaar. Op het moment dat hij die vraag stelt, begint het litteken te jeuken. Aangezien ik vrijwel nooit iets zeg, slaat mijn stem over. ‘Zou ik iets moeten voelen?’

Hij knikt en knippert met zijn ogen. Ik ben tot de ontdekking gekomen dat hij met zijn ogen knippert op het moment dat hij aantekeningen in zijn hoofd maakt. Die aantekeningen worden opgeslagen op een klein, geïmplanteerd apparaatje dat ook wel een Zes wordt genoemd. De kleine Zes is hun wereld, zo heb ik begrepen. Het apparaatje slaat alles op: van herinneringen tot kennis; van informatie over waar iemand zou moeten zijn tot informatie over wie die persoon is. Meer dan dat weet ik ook niet, want patiënten mogen ze niet hebben. Hij ziet dat ik zijn knipperende ogen opmerk en zegt: 'Ooit zal jij ook een Zes krijgen.'

Dat is iets positiefs. Misschien dat ik dingen dan weer weet te herinneren. Er wordt namelijk niets meer opgeschreven. En ik weet niet precies wanneer dat is gestopt.

Vroeger schreven mensen nog dingen voor zichzelf op, zodat ze die niet vergaten. Ik glimlach en ben blij dat ik me dat stukje kennis uit het verleden nog kan herinneren, want veel meer dan dat kan ik me niet voor de geest halen. Niet dat ik dit wél lang zal onthouden.

'Binnen nu en een paar dagen zal je weer alles met je hand kunnen doen.'

Ik knipper. *Mooi. Wat dat ook mag betekenen.*

Hij schraapt zijn keel en vraagt of ik mijn ochtendvitaminen heb ingenomen. Oh, het is dus ochtend. Interessant. Ja, ik heb ze ingenomen. Een rode en een blauwe. *Je moet sterk blijven* is wat Greta elke keer tegen me zegt als ze me het bekertje aanreikt. En die kracht heb ik hoe dan ook nodig, anders kan ik het wel vergeten. Ik ben namelijk zo slap als een kwal. Huh? Een kwal? Hoe kom ik daar nu weer bij?

Ik knik en denk nog steeds aan kwallen; aan rondrijvende kwallen op het wateroppervlak van een zwarte oceaan.

Vervolgens vervloek ik mezelf als ik me realiseer dat ik alles, waarvan ik net nog zo blij was dat ik het me kon herinneren, weer ben vergeten. Ik klem mijn tanden op

elkaar en denk na. *Het was iets over... over...*

Voorgoed verdwenen.

Zijn oogleden trillen, alsof hij last heeft van stuip-trekkingen. Ondertussen bekijkt hij mijn agenda. 'Je hebt AAM-proeven vanmiddag. Ben je er klaar voor?'

Ik kijk naar mijn arm.

Hij glimlacht breed, waardoor ik zijn grote, rechte, glanzende tanden kan zien. Hij kan er feilloos voor zorgen dat ik me vele generaties jonger voel in zijn bijzijn. 'Zoals ik al heb uitgelegd, staat AAM voor Alternatief Ademhalings-mechanisme. Je hebt soortgelijke proeven al eerder doorstaan.'

Echt?

'Waar zijn die voor?' vraag ik.

'Met zulke proeven kunnen we jouw capaciteiten testen, om er zeker van te zijn dat alles in orde is. Je zou natuurlijk niet in deze wereld willen leven zonder grondig onderzoek te hebben gehad.'

Ik knik. Dat zal inderdaad wel niet. 'In welke wereld?'

Hij negeert mijn vraag. 'AAM is simpel en pijnloos. Nou, hup, wegwezen.' Hij knippert nog een paar keer met zijn ogen en ik durf te wedden dat hij al bezig is met patiënt 48. Als ik er te lang over doe om uit de stoel te komen, gaat hij met zijn lange, dunne, speervormige lichaam voor me staan en jaagt hij me weg. 'Ga naar buiten om te sporten. Je bent in korte tijd te veel aangekomen en dat is niet ideaal.'

Hoewel ik me niet veel kan herinneren – ik heb bijvoorbeeld geen idee wat er de afgelopen keer is gebeurd toen ik in deze ruimte was of de keer daarvoor – heb ik wel gevoelens. En op dit moment zegt mijn gevoel dat bevestigend knikken de enige aanvaardbare reactie is. Dus dat is wat ik doe.

Dokter Belarus is tenslotte een geniale man en heeft me nog nooit eerder op een dwaalspoor gebracht.

Denk ik.

We sporten vaak. Elke dag, zou ik willen zeggen, al ben ik daar niet zeker van.

Greta heeft me bij mijn mouw vast, alsof ik een of ander kind ben dat niet luistert en elk moment billenkoek kan krijgen.

“Binnenplaats” mag dan wel groot klinken, maar zo groot is deze ruimte helemaal niet. Groter dan mijn kamer, dat wel, maar heel veel groter nu ook weer niet. We staan hier zo dicht op elkaar dat er een vieze lucht hangt; een lucht van zweet en scherpe chemicaliën. Het is hier warm en vochtig en het is daarmee de enige plek waar ik het niet koud heb.

Dat is een van de positieve dingen van deze ruimte. Misschien dat ik er nog wel een kan bedenken als ik eens goed nadenk.

Verdorie, wanneer heb ik ooit goed kunnen nadenken?

Greta duwt me langzaam richting de kring. Dat is onze oefening. Met onze hoofden naar beneden lopen we langzaam rondjes in een onsamenhangende kring, alsof we een gebroken wiel vormen. Niet iedereen doet overigens mee. Sommigen van ons staren naar de scheuren in de muren of

staan verscholen in een hoek. Maar ik voel me verplicht om te bewegen door iets wat dokter Belarus heeft gezegd.

Wat had hij ook alweer gezegd? Ik zou het echt niet meer weten.

We zijn met tien jonge mensen: vier mannen en zes vrouwen. Ik kan me niet herinneren of we altijd al met zoveel personen zijn geweest. Ik kijk ze onderzoekend aan. Ze zijn allemaal vreemden voor me; kleurloos, vaag, ver weg. Behalve het geschuifel van onze twintig fantastische sokken over de glanzende vloer is het stil.

Ik volg de rest en sjok naast een meisje met rossig haar terwijl iets in mijn achterhoofd aan me knaagt. Ze is waarschijnlijk patiënt nummer zoveel. Maar misschien dat ik haar kan onthouden als ik haar een naam geef. Het eerste wat in me opkomt is Sprankel. Haar huid is misschien niet zo glanzend als die van dokter Belarus, maar ondanks haar fronsende blik is ze ontzettend knap. Net als de rest van ons draagt ze ziekenhuiskleding, die zij er op de een of andere manier stijlvol uit weet te laten zien. Als mensen hier wél zouden glimlachen, zouden ze dat vast en zeker naar haar doen.

Ze moet doorhebben dat ik naar haar kijk, want ze versnelt haar tempo om van me weg te lopen.

Ik loop nog een rondje door de ruimte. En vervolgens nog een. En dan zie ik een dun, klein meisje met witblond haar. Ze loopt al schuifelend te dolen door de ruimte en heeft haar blik op de grond gericht.

Tot mijn grote verbazing voel ik mijn hart in mijn borstkas kloppen; iets waar ik me niet eerder bewust van was. Ik noem haar Zwerfster.

Zwerfster en... Shit.

Ik kijk weer naar het andere meisje. Sprankel. Ja, dat was 'm.

Ik loop tot ik buiten adem ben en me duizelig voel. Dat duurt niet lang. Het zweet loopt langs mijn ribbenkast naar

beneden. Ik kijk naar de dokters. Greta staat tussen twee lange mannen in en ze kijken ons allemaal aan als ze met hun ogen knippen, knippen en nog eens knippen. Ze knippen tot ze de resultaten te zien krijgen van de persoon aan wie hun Zes is gekoppeld. Ik vraag me af of mijn resultaten bevredigend zijn. Ik overweeg om te stoppen, maar zet dan mijn handen in mijn zij, waar ze wegzinken in de zachte rondingen van mijn heupen. Het is een gevoel dat ik nog niet eerder heb gehad. Iets zegt me dat ik in te korte tijd te veel ben aangekomen en dat dat niet ideaal is.

Ik besluit nog een paar rondjes te lopen. Ik probeer mijn voeten op te tillen, die nog altijd aanvoelen alsof ik er betonblokken aan heb hangen. Ik wil ze optillen zodat ik ze niet meer over de grond heen hoef te sleuren. Het lukt me niet. Sinds wanneer voelen mijn voeten zo zwaar aan?

En nu adem ik te snel, en nog erger zelfs: ik voel me duizelig. Alsof snel ademen niet bepaald de normaalste zaak van de wereld voor me is. Oké. Ik moet een hoek vinden waar ik kan uitrusten.

Als ik de kamer rondkijk en een lege plek probeer te vinden om uit te puffen, valt me iets op wat ik voor onmogelijk had gehouden.

Een van de patiënten staart me aan.

De scherpe vorm van zijn jukbeenderen is het eerste wat me opvalt. Hij heeft jukbeenderen waarop menig meisje jaloers zou kunnen worden. En net als ik heeft hij zwart haar. Zijn haren zijn zelfs zo zwart dat ze in het harde licht bijna blauw lijken. Zijn zwarte krullen vallen over zijn opgetrokken wenkbrauwen heen en komen tot aan zijn roze ogen, die zo licht van kleur zijn dat het donkerzwart van de pupillen het enige is wat ik echt kan zien. Mijn hart lijkt te fladderen als een insect, het enige deel van mijn lichaam dat aanvoelt alsof ik leef. Afgaande op de manier waarop hij mij aankijkt – met een kleine glimlach op zijn gezicht – denk ik dat hij zich dat

realiseert. Volgens mij heb ik ook roze ogen. Maar misschien ook niet. Misschien hoop ik gewoon dat ik ze heb, omdat ik die van hem zo mooi vind. En...

Waarom staart hij mij aan? Hij staart en misschien nog wel vreemder: hij glimlacht.

Mensen staren elkaar hier normaal gesproken alleen uitdrukingsloos en met glazige ogen aan. Zo is het nu eenmaal.

Ik voel mijn gezicht warm worden en kijk daarom snel weg. Ik heb het idee dat ik niet veel ervaring heb met jongens die me intens aanstaren. Misschien dat ik wel helemaal geen ervaring met jongens heb.

Ik schuifel de kring uit en hoop dat hij, zodra ik me omdraai, tot het besef is gekomen dat hij regel nummer één van de Onuitgesproken Regels Tijdens Sport heeft overtreden. Maar als ik me weer omdraai, heb ik het idee dat hij me nog altijd aanstaart. Ik laat mijn haren voor mijn ogen vallen en kijk voor de zekerheid vanuit mijn ooghoeken.

Ja, hij staart me nog steeds aan. Hij leunt tegen de muur aan met zijn armen over elkaar gevouwen. Wauw. Hij durft. Of heeft hij soms geen zin meer in het leven? Hij staat met één been gebogen en met zijn voet van datzelfde been plat tegen de muur aan. Hij blijkt geen sokken te dragen, dus blijkbaar houdt niet iederéén van pluizige sokken.

Misschien is hij nieuw hier. En misschien dat hij de regels niet kent. Ja, dat zal het vast zijn.

Ik negeer hem en spot een lege hoek. Als ik mijn onderrug met mijn handen ondersteun, realiseer ik me dat mijn arm een soort van pijn doet. Ik kijk ernaar en zie een klein litteken met wat groefjes. Huh. *Dat moet ik de dokter vertellen*, bedenk ik, terwijl ik mezelf afvraag of ik mijn afspraak vandaag heb. *Misschien dat hij iets tegen de pijn weet.*

Ik zie een schaduw voor me. Ik kijk op en zie dat de starende patiënt niet alleen maar staart. Hij staat op dit

moment recht voor me; zijn blote tenen centimeters van die van mij vandaan. En dan doet hij iets wat nóg ondenkbaarder is.

Hij praat tegen me.

‘Hoi,’ fluistert hij. ‘Ik ben Linc.’

En daarmee gaat ook regel nummer twee in rook op. Ik staar hem een eeuwigheid lang aan. Zo voelt het tenminste voor mij, al zal dat vast niet het geval zijn, omdat momenten maar al te vaak tussen eindeloos en razendsnel lijken te liggen. Als Greta en de andere technici met hun Zes knipperen, gaan hun oogleden dicht, open, dicht en weer open.

Linc. Die naam heb ik nog nooit eerder gehoord, of wel?

‘En jij bent...?’ gaat hij verder. Hij glimlacht nog steeds; iets wat niet mag.

Ik slik. Aangezien ik vrijwel nooit iets zeg, slaat mijn stem over. ‘Ik... denk niet dat we mogen praten.’

Hij buigt voorover. ‘Dat niemand praat, wil nog niet zeggen dat het niet mag.’

Oh, hij is zéker nieuw hier. Natuurlijk is er een regel. Denkt hij nu echt dat niemand zou praten als er geen regel zou zijn? Deze keer staar ik hem intens aan, in de hoop dat hij ophoepelt.

Het werkt niet. Als hij weer iets tegen me zegt, klinkt het wat wanhopiger. ‘Wil je niet eens zeggen hoe je heet?’

Met zijn droevige ogen en zijn volle wimpers weet hij me te raken. Ik had geen idee dat ik zo'n zwak had voor jongens met roze ogen en lange wimpers waarin je je kunt verliezen. Als ik naar de zijkant leun en ga zitten, zie ik dat Greta en de anderen naar de muur aan de overkant staren. Ze knipperen met hun ogen om te kijken waar ze ons zo meteen heen moeten sturen. 'Patiënt 47,' mompel ik.

Ik had gehoopt dat hij me met rust zou laten als ik gewoon antwoord had gegeven op zijn vraag. Maar die hoop is tevergeefs. Hij gaat bij me zitten. 'Zo heet je niet.'

Nee, natuurlijk niet, hij heeft gelijk. Mensen hebben meestal een naam die beter klinkt dan "patiënt 47". Een naam zoals Linc, dokter Belarus en Greta, en... 'Mijn naam is Vi...' Ik stop met praten.

Een van zijn mondhoeken gaat wat omhoog, waardoor het lijkt alsof hij me stiekem zit uit te lachen. 'Vie?'

'Néé,' fluister ik wat zenuwachtig. Hoe kan ik mijn eigen naam nu weer niet weten? Ik heb ooit een naam gehad. Dat weet ik zeker. Uiteindelijk geef ik toe: 'Ik weet mijn naam niet meer.'

Oh, goden. Hoe kan het dat ik zoiets niet meer weet?

Ik wil aan hem vragen hoe hij die van hem weet. Maar dat zou me een gesprek kosten en een gesprek voeren is iets wat hier niet mag. Dat weet ik zeker.

Plotseling wordt de stilte doorbroken door een harde stem. 'Jullie sportles is voorbij. Ga onmiddellijk terug naar jullie kamers.' Als Greta de kamer al speurend rondkijkt, blijft haar blik op ons hangen. Bijna iedereen draait namelijk van elkaar weg, behalve ik en die rare jongen; wij zitten nog tegenover elkaar. Ik probeer op te staan, maar krimp ineen als ik een pijscheut door mijn arm heen voel schieten. Ik pak hem vast en zie een litteken met wat groefjes. *Waar komt dat ineens vandaan?*

Ik ondersteun mijn arm en loop om de jongen heen.

Zelfs met mijn rug naar hem toe voel ik dat hij me nog altijd aankijkt. *Probeer hem gewoon te negeren.*

Daar heb ik geen moeite mee.

Eenmaal op mijn kamer lijken momenten zich uit te strekken en dan weer korter te worden. Met mijn ogen open volg ik de roestkleurige watervlekken op het plafond. Eén keer knippen met mijn ogen en er is weer een dag voorbij; een dag is een knippering met mijn ogen. Als ik mijn ogen weer open, staat zij daar, als een geest zo stilletjes in de hoek van mijn kamer.

Ik heb geen idee hoelang ze er al staat.

Ze heeft roze ogen en fijne gelaatstrekken, die me doen denken aan iemand die ik ooit kende. Ze knippert met haar ogen, maar ik heb niet het idee dat ze met haar Zes knippert. Ze heeft tranen in haar ogen staan. Die heeft ze altijd in haar ogen staan. Ja, ik heb niet het idee dat dit de eerste keer is dat ik haar zie.

‘Je ziet er goed uit,’ zegt ze tegen me. ‘Je bent iets aangekomen.’

Ik zet mijn handen in mijn zij. Dat is nou niet bepaald iets goeds. En zeker niet ideaal. Dat is in ieder geval wat iemand tegen me heeft gezegd, kan ik me vaag herinneren.

Ik begin aan het litteken op mijn arm te peuteren, maar bal mijn hand in een vuist als iets in mij zegt dat ik er niet aan zou moeten zitten. Maar shit, het jeukt als een malle.

‘Je arm ziet er goed uit.’

Ik bestudeer hem. Hij ziet er inderdaad goed uit, weer eens wat anders dan de saaie, bleke huid van de rest van mijn arm.

‘Doet het pijn?’

Pijn? Zou het pijn moeten doen dan? Ik sta op het punt om te zeggen dat het litteken jeukt, maar dan zegt ze: ‘Ik vermoed dat je nu zoveel meer kunt doen.’

Zoveel meer kunt doen? Wat kon ik hiervoor niét dan? Hoe

harder ik probeer te begrijpen wat ze zojuist heeft gezegd, hoe groter de chaos in mijn hoofd wordt. Haar woorden spoken door mijn hoofd heen en vallen als het ware uit elkaar tot ik er op een gegeven moment niet veel soeps meer van kan maken.

‘En je zal zelfs nog veel meer kunnen doen, hebben ze mij verteld. Het is echt een wonder. Je hebt veel geluk gehad.’

Je hebt geluk dat ik je eerder heb gevonden dan zij. Die ontastbare, fragiele zin blijft in mijn hoofd rondspoken. Een herinnering? Ja, laat het alsjeblieft een herinnering zijn. Ik probeer de herinnering te onthouden, maar hij glipt alweer weg en laat een leeg gevoel achter. Ik laat mijn hoofd op het kussen vallen.

‘Sorry, Vina. Ik put je uit.’

Ik richt mijn ogen op de hare. Natuurlijk. *Vina*. Ik heb moeite om mijn hoofd op te tillen en het voelt alsof iemand een blok beton aan mijn nek heeft gehangen.

Ze leunt naar me toe en streelt mijn hand. ‘Het zal niet altijd zo zijn. Dat zal je vanzelf merken.’

Volgens mij heb ik dat ooit eerder gehoord. Ik weet alleen niet wat ze precies met “zo” bedoelt. Dat ze huilt? Dat ik hier ben? Dat mijn hersenen een homp vlees zijn waar ik niets aan heb? Ik heb geen idee waarom ze huilt. Ik weet niet eens waar “hier” is. Ik geloof dat ik het haar wel zou kunnen vragen, maar mijn homp vlees helpt niet mee. Als ik alleen al denk aan het vormen van woorden, word ik al moe.

Ze staat op het punt om weg te gaan, maar ik wil niet dat ze gaat. Ik weet niet waarom. Ik weet niet eens wie ze is. Maar ik voel me angstig. De dagen en nachten volgen elkaar op, terwijl ik hier eeuwenlang zit te staren naar het roestkleurige plafond. Ik weet mijn arm van de stretcher te tillen en haar hand vast te pakken.

Ze is net zo verbaasd als ik dat dit me is gelukt.

‘Ik... ik heb vandaag met iemand gepraat,’ weet ik nog net

uit te brengen. ‘Met een jongen.’

‘Een jongen?’ Ze glimlacht. Ik kan haar tanden zien; haar perfecte, witte tanden. ‘Ik ben blij om te horen dat je hier vrienden maakt. Hoe heet hij?’

Ik doe mijn mond open om iets te zeggen, maar sluit hem vervolgens weer als ik tot de conclusie kom dat ik zijn naam niet meer weet.

Ze legt haar hand op mijn voorhoofd en strijkt mijn haren naar achteren. We hebben dezelfde haarkleur, al zien haar haren er levendig uit, terwijl die van mij vettig zijn en zwaar aanvoelen. *Je haarkleur... is prachtig.* Ik sluit mijn ogen en voel dat mijn herinneringen weer wegdrijven. Haar stem is niet meer dan een zuchtje adem. ‘Goed. Rust jij nu maar uit. Ik kom tijdens de volgende bezoeken weer bij je langs. Ik moet nu door naar Linc.’

Ik heb geen idee wanneer of hoe ze weggaat en weet ook niet hoeveel tijd er al verstreken is op het moment dat ik mijn ogen open en het roestkleurige plafond vol watervlekken zie.

Linc. Ja, natúúrlijk.

Ik buig voorover en geef over in de wc.

Het laboratorium is de enige plek waar het niet donker is. Het licht is zo helder en onnatuurlijk fel dat het gewoon pijn doet aan mijn ogen.

En op de een of andere manier is het hier kouder dan waar dan ook.

Ik kijk omlaag. Nou, dat verklaart een hoop.

Er zit dan wel een dikke leren riem strak om mijn middel, net onder mijn ribben, maar voor de rest ben ik naakt.

De man in de witte doktersjas doet de deur dicht van een grote glazen kast, waar ik in sta, en sluit hem af. Ik ben opgesloten. Om mijn nek zit een band met zachte stof eromheen. Als ik mijn oor richting mijn schouder kantel, kan ik mijn wang op de bovenkant van de band laten rusten. Wanneer ik dat doe, zie ik dikke zilveren buizen uit de zijkant van de kast komen. Op mijn bevroren tenen na kan ik niets bewegen. Ik kom niet met mijn voeten tot aan de onderkant van de kast. Ik strek mijn tenen en het enige wat ik voel, is lucht. Daar hang ik dan; neergezet op een harde, kleine plank waar mijn achterwerk amper op past. Terwijl ik verlang naar mijn pluizige sokken, begint mijn arm te jeuken. Oh, goden.

Het jeukt als een malle.

Ondanks de kou druppelt het zweet tussen mijn boezem naar mijn navel, die daardoor kietelt. Ergens in mijn achterhoofd komt het in me op dat ik me zou moeten schamen. Dat ik me aan zou moeten kleden. Maar dat zou me te veel moeite kosten. Het jeukende gevoel in mijn arm gaat over in een ondraaglijk kietelend gevoel. Ik begin te giechelen.

Wanneer heb ik voor het laatst gegiecheld? Het voelt vreemd en nu ik er eenmaal mee ben begonnen, kan ik niet meer stoppen. Mijn gegiechel gaat over in een gestoorde schaterlach.

‘Leuk je hier te zien,’ zegt een stem.

Ik onderdruk onmiddellijk de glimlach op mijn gezicht. De band om mijn nek zorgt ervoor dat ik me niet kan omdraaien naar de zijkant. Maar als ik mijn nek iets naar voren buig, kan ik een bleek stukje naakte huid zien dat niet aan mijn eigen lichaam vastzit. De stem klinkt zelfverzekerd en is zeer zeker van een man.

Ik ben hier niet alleen.

De poging om mijn hoofd te draaien, resulteert erin dat er een knoop in mijn nek is ontstaan. Ik kijk daarom vanuit mijn ooghoeken naar de zijkant. Er is nog iemand in de glazen kast.

Een man. Nee, de stem klinkt anders. Een jongen. Ik kan zijn blote voeten zien, die er net als die van mij bijhangen. Hoewel hij dichterbij de bodem van de kast komt dan ik, is het ook voor hem te laag. Zijn schouders bevinden zich centimeters van die van mij.

En ik ben naakt. Ik zou me moeten schamen.

Maar dat zou me te veel moeite kosten.

Waarom praat hij tegen mij? En wat is leuk? Er is niets leuks aan deze koude, steriele ruimte. Praten is niet toegestaan. Of misschien ook wel. Maar toch heb ik het gevoel dat het niet mag. De mensen in witte doktersjassen zijn weg.

Ik kan me niet herinneren dat ze zijn weggegaan. Ik ben hier alleen met deze jongen.

Hoewel mijn tong dik is, weet ik toch nog iets uit te brengen. 'Wat... is... leuk?'

Er volgt een stilte. 'Kom je hier vaker?'

Waar? Ik weet niet eens waar we zijn. En vaker? Ik weet alleen dat ik er nu ben.

Hij wacht niet op een antwoord. Alsof hij het antwoord eigenlijk al weet. 'Weet je inmiddels al hoe je heet?'

Heet. Natuurlijk weet ik hoe ik heet. Ik heet...

Plotseling is er een mechanisch gebrom te horen dat veel harder klinkt dan het constante gezoem in mijn kamer. De buizen aan de zijkant van de kast komen tot leven en vullen zich met lucht; lucht die in de kast wordt gepompt. Mijn kuch is als het droge kuchje van iemand die op sterven ligt. Ik word overvallen door een ijzige klap recht in mijn ribbenkast en probeer mijn handen te bewegen om de lucht tegen te houden, maar ze zitten vastgebonden tegen mijn buik aan.

Ik klem mijn tanden op elkaar, maar het helpt niet om de pijnlijke kou tegen te gaan die me de adem beneemt. Ik open mijn mond en hap naar adem.

De jongen naast me laat een kreun horen. Pas als ik een koude, natte substantie door de buizen naar binnen voel stromen, besef ik waarom. Mijn voeten beginnen te prikken terwijl de substantie in onregelmatige hoeveelheden naar binnen wordt gespoten. De zijkanten van de kast kleuren zwart.

Ze vullen de kast met dat spul. Met nat zand. Nee, met modder.

De machine bromt verder en spuugt walgelijk zwart spul de kast in tot ik het langs mijn tenen voel schuren. Het spul is zacht en mossig. Mijn knieën en dijen zijn al snel bedekt. Het lijkt ook allemaal niet in een vloeiende beweging te gebeuren, maar pompend. Elke keer als ik mijn ogen open,

voel ik het spul ergens anders tegen mijn naakte huid aan. En het grappige is dat ik, hoewel ik bijna niets anders weet, wél weet dat ze niet zullen stoppen tot de kast vol is.

Ze gaan me begraven.

Ons. Misschien dat ik me wat minder alleen zou voelen als ik meer zou kunnen zien dan alleen een schaduw vanuit mijn ooghoeken. En als ik zijn adem zou kunnen horen boven het continue, helse geluid dat deze machine produceert.

Het spul glijdt niet tussen mijn vingers door; het is plakkerig en heeft een zware, doordringende geur die te vergelijken is met de geur van regen. Ik kan de geur al proeven en mijn ingewanden komen in opstand, omdat ik begin te kokhalzen. Zodra het spul ook mijn middel heeft bereikt, doe ik 't. Met alle energie die ik nog in me heb, open ik mijn mond en schreeuw ik. Nou ja, schreeuwen... Ik kan het niet echt schreeuwen noemen. Eerder jammeren.

'Probeer niet...' Opnieuw hoor ik de stem van de jongen. Hij schreeuwt iets boven de herrie uit. 'Probeer niet in paniek te raken, anders ben je de hele nacht dit spul aan het uitspugen. Houd je mond dicht, knijp je neus dicht en laat je armen het werk doen.'

Armen. Mijn armen zijn vastgebonden! Wat denkt hij? Is hij niet goed bij zijn hoofd?

Al die gedachten komen in me op, omdat mijn trieste gejammer dat eigenlijk een schreeuw had moeten zijn, me totaal heeft uitgeput. Aan de buitenkant ben ik niet meer dan een slap, dood ding dat hangt en wacht om verteerd te worden, terwijl de dikke substantie tot aan mijn kin begint te komen.

Opnieuw hoor ik zijn stem, deze keer wat meer gespannen: 'Vina. Dat is hoe je heet, Vina. Begrepen?' Maar dat is het laatste wat ik meekrijg, voordat alles zwart wordt voor mijn ogen.

Het voelt alsof ik mijn hele leven lang steeds maar weer hetzelfde doe. Ik kokhals, geef over en staar naar het plafond dat vol roestplekken zit, tot ik weer over mijn nek ga.

De wc ruikt verrot terwijl ik er overheen hang. Ik geef over; een zwart, korrelig spul blijft maar uit me stromen en spettert in het dikke, bruine water. Ik kan bijna niet geloven dat mijn maag zoveel kan bevatten. Ik proef een bloedsmaak in mijn mond en mijn keel voelt ruw en dik aan. Mijn oogbollen prikken gezwollen tegen mijn oogleden aan. Ik ruik een scherpe, chemische geur die in mijn neusgaten brandt.

Als ik weer op bed ga liggen, probeer ik bij mezelf na te gaan wat voor vies iets ik ook alweer voor het laatst heb gegeten. *Succes daarmee.*

Ik laat mijn hoofd zakken, zodat ik mijn mond aan mijn T-shirt kan afvegen en moet bijna weer overgeven als de geur nog erger wordt. O. Die geur, dat ben ik.

Met de achterkant van mijn hand veeg ik mijn neus af, waarna er een zwart spoor achterblijft: snot met... nog iets. Modder, denk ik. Wat het ook is, mijn neus zit er vol mee.

Ik blijf maar vegen, vegen en nog eens vegen, maar het lijkt alleen maar erger te worden.

Mijn haar is nat en mijn kussen doorweekt. Ik ril. Het is donker en ik staar naar het plafond in de hoop dat de zoemende, fluisterende muren me in slaap zullen sussen. Maar dat gebeurt niet. Deze keer blijf ik maar denken dat de muren tegen me fluisteren om me te waarschuwen.

Even later moet ik weer overgeven en pak ik mijn natte haren vast om ze uit mijn gezicht te houden. Als het spul omhoogkomt, is het zo'n heftige aandrang dat ik het niet kan stoppen. Het beste aan deze ruimte is dan ook dat de wc niet dichterbij mijn kussen had kunnen staan. Denk ik tenminste, want mikken blijkt toch wat lastig te zijn. Ik mis het doelwit en de zwarte korrels spatten op de vloer, tussen de wc en de wasbak in.

Het doet pijn om te bukken; zelfs op zo'n korte afstand. Mijn rug doet zeer. In het midden van de vloer zit een afvoerputje dat me nog nooit eerder is opgevallen. Met de zijkant van mijn hand veeg ik het vieze spul bij elkaar en duw ik het grootste deel ervan door het rooster heen. De rest van de overgebleven brokken verzamel ik in mijn handpalm. Als ik weer omhoogkom, zie ik sterretjes; felle lichtflitsen die niet weggaan als ik met mijn andere hand de kraan vastpak en eraan probeer te draaien. Elke keer als ik inadem, raap ik al mijn kracht bij elkaar om de kraan open te draaien. Bij de derde keer dat ik het probeer, komt er zowaar een klein straaltje bruin water uit. Ik duw mijn hand onder de kraan. Het water is te koud en, o nee...

Deze keer geef ik over in de wasbak.

Alle alarmbellen in mijn hoofd gaan af. Ik vraag mezelf af of het mogelijk is om jezelf helemaal leeg te spugen.

Ik weet niet hoelang ik hier al zit. Ik staar naar het afvoerputje in de vloer terwijl ik met mijn handen op de wasbak steun en ik met mijn voorhoofd tegen de onderkant van de

gootsteen aanleun. Als ik eindelijk met mijn ogen knipper en omhoogkijk, vraag ik mezelf af wat ik in hemelsnaam heb gedaan. Over de hele wc-bril heen ligt zwart, korrelig spul en zelfs mijn stretcher ligt onder. Hoe kan dit?

Ik laat mezelf achterovervallen, een beetje walgend maar ook een beetje berustend in het feit dat ik nu in die smurrie lig. Misschien dat er zo wel iemand komt om alles schoon te maken. Of misschien dat ik het straks zelf wel kan schoonmaken als ik niet meer zo moe ben.

Ik kijk naar het licht. Deze keer knippert het oranje. *Oh, wat leuk! Klein, klein lichtje, wat heb je nog meer voor me in petto?*

En dan zie ik iets liggen. Precies op het hoekje van mijn stretcher.

Een verkreukeld, wit, driehoekig... stukje wc-papier, denk ik. Er is iets op geschreven.

Het enige is dat het in de buurt van mijn tenen ligt, waardoor het net zo goed aan de andere kant van de wereld had kunnen liggen.

Ik knipper met mijn ogen, buig mijn nek, knijp mijn ogen half dicht en probeer het gekrabbel te ontcijferen.

‘VINA’

Dat betekent iets.

Ik staar naar het plafond en even later dringt het tot me door.

Dat is hoe ik heet.

O mijn god. *Zo heet ik.*

Ik sta op de binnenplaats van het Hof en houd het verkreukelde stukje wc-papier in mijn handpalm. Nu het stukje papier bijna doorweekt is van het zweet, vallen de letters nog meer op. Af en toe vergeet ik dat ik het papiertje in mijn hand heb. Maar als ik het zachte materiaal weer voel en het woord – de naam – lees, herinner ik het me weer. Ik word er blij van. Het is alsof ik een geheim met me meedraag dat ik met niemand anders hoeft te delen. Ik word patiënt 47 genoemd, maar ik glimlach bij mezelf en denk: *Nee, ik ben Vina.*

Vina, wie ben jij?

Op de binnenplaats staan alle dokters rondom één persoon: een kleine, slungelige jongen. Hij ligt stuiptrekkend op de grond en heeft zwarte, vette haren. Er druipt een soort wit spul van zijn kin en zijn ogen draaien weg. Zijn huid is wat gelig en hij ziet er ziek uit. Hoewel het medisch personeel er niet echt ongerust uitziet, handelen ze wel snel en bekwaam met hun instrumenten. Daaraan kan ik zien dat dit al vaker is gebeurd. Ik heb het zelf alleen nog nooit gezien. Of misschien ook wel. Het langzame geschuifel tegen de klok in is even gestopt, terwijl achttien glazige ogen de situatie in

zich opnemen.

‘Gaat het?’

Ik kijk omhoog. Een jongen die ik nog nooit eerder heb gezien, staart me aan met de meest roze ogen ooit. Zijn ziekenhuishemd is te kort en zijn broek hangt gevaarlijk laag op zijn heupen, waardoor ik een donkere haarlijn net boven zijn navel kan zien. Ik krijg er warme wangen van en concludeer daaruit dat ik overduidelijk geen ervaring heb met dat deel van het mannelijke lichaam. Mijn knieën voelen slap aan, net als de rest van mijn lichaam, en ik moet harder vechten dan ooit om bij kennis te blijven.

Niemand praat hier. Dus ik knik alleen, omdat ik niet met de traditie wil breken. Waarom zou het niet goed met mij gaan? Ik ben niet degene die stuiptrekkend op de grond ligt.

‘Je hebt mijn advies niet opgevolgd. Mijn advies over je mond houden.’

Wat? Hij is degene die zijn mond moet houden. Ik denk echt dat we hier niet mogen praten. Ik begin van hem vandaan te lopen, in de hoop dat hij net zo lang zijn mond houdt tot ik weg ben. ‘Ik ben Linc,’ fluistert hij, met een diepe, schorre stem. ‘En jij bent?’

Ik loop niet snel genoeg. Waarschijnlijk omdat ik – ondanks dat ik pluizige sokken draag en die ongetwijfeld het beste aan deze plek zijn – het gevoel heb dat er betonblokken aan mijn voeten hangen. Het medisch personeel staat nog altijd op een kluitje in het midden van de ruimte. Ze roepen er iemand bij met een zwarte EHBO-tas. Greta pakt de tas aan en begint ’m overhoop te halen. Dus zeg ik: ‘Ik ben...’ Wie ben ik? Patiënt 47. Nee, wacht...

Ik open mijn handpalm en kijk naar het verkreukelde papiertje in mijn hand.

‘Vina,’ mompel ik.

Er ontstaat een glimlach op zijn gezicht. Ik heb het idee dat dat hier ook niet mag. ‘Gefeliciteerd.’

Zijn stem klinkt verdacht anders. Hij was me aan het testen. Waarom?

‘Linc,’ zeg ik hardop. Alsof dat me gaat helpen om zijn naam te onthouden. Als hij me aankijkt, bekruipt me een vreemd gevoel. Maar waarom? Misschien komt het wel omdat hij knap is; hij heeft wimpers die als gordijntjes voor de lichtste ogen vallen die ik ooit heb gezien. Maar er is nog iets. Hij kijkt me aan alsof hij me kent. En dan wordt me iets duidelijk, en goden het doet pijn als ik eraan denk, maar als ik naar het papiertje kijk, weet ik dat het waar is. Hij is degene die het heeft geschreven.

‘Wie ben jij?’ vraag ik, terwijl ik hem bestudeer. Dit voelt belangrijk. Hij is belangrijk. Nee, als ik hem ooit eerder had gezien – met die roze ogen waarin je kunt verdrinken, die volle, schattige wimpers en dat dikke, warrige, donkere haar – dan zou ik me dat wel kunnen herinneren, toch? ‘Ken je mij?’

Want als dat het geval is, vertel het me dan, alsjeblijft, alsjeblijft, alsjeblijft.

In de deuropening is een piepend geluid te horen. Een van de dokters rijdt een brancard naar binnen. We staren allebei naar het tafereel; ik en die onvergetelijk mooie jongen... Hoe heet hij ook alweer? En voor ik het weet, pakt hij mijn hand, legt hij er iets in en sluit hij mijn vingers, zodat ik het niet kan zien. Als ik in zijn ogen kijk, zie ik hoe hij me op een betekenisvolle manier aankijkt; op een manier die boekdelen spreekt.

Als ik eens wist wat voor taal zijn ogen spraken.

Alsof de wandeling naar mijn kamer niet al vermoeiend genoeg is, bevindt mijn kamer zich ook nog eens aan het einde van de gang; het verst van de binnenplaats vandaan. Ik loop langs een tiental deuren, langs kamers die er hetzelfde uitzien als die van mij. Het is hier veel te koud. Zonder mijn pluizige sokken zou ik nu waarschijnlijk één blok ijs zijn geweest.